

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 14. februārī Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2019. gada 11. decembra rīkojumu lietā T-547/19 Sarantis Sarantos/Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija

(Lieta C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Tiesvedības valoda – grieķu.

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis (pārstāvis: C. Papatiriou, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi

Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- izlemt viņu 2019. gada 31. jūlija prasību, nenosūtot pārsūdzēto rīkojumu atpakaļ izskatīšanai Vispārējai tiesai;
- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas devītās palātas 2019. gada 11. decembra rīkojumu, kas reģistrēts ar numuru 923557 un pieņemts attiecībā uz minēto prasību, un šo prasību pilnībā apmierināt;
- atcelt Regulu (ES) 2019/1157⁽¹⁾ (2019.gada 20.jūnijs);
- piespriest atbildētājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza divus pamatus.

1. **Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu** tiek apgalvots, ka, ar pārsūdzēto rīkojumu noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību kā nepieņemamu un it īpaši nospriežot, ka "(..) ar apstrīdēto regulu prasītāji, kas ir fiziskas personas, netiek skarti tādu tiem raksturīgu īpašību dēļ vai tādas faktiskas situācijas dēļ, kas tos atšķir no visām citām personām, bet gan viņu pārliecības dēļ, kādu faktiski vai potenciāli pauž nenoteikts personu skaits. Tādējādi pārsūdzētā regula prasītājus neskar tieši LESD 263. panta ceturtais daļas nozīmē", Vispārēja tiesa ir pārkāpusi LESD 263. panta ceturto daļu, Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 19. pantu, samērīguma principu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (2000/C 364/01) preambulu, kā arī 47. pantu un 52. panta 1. punktu, Līguma par Eiropas Savienību 5. panta 1. un 4. punktu (tos skatot atsevišķi un kopā ar [Līguma par Eiropas Savienības darbību] Protokolu Nr. 2 par proporcionalitātes principa piemērošanu), kā arī attiecīgo judikatūru. Apelācijas sūdzības iesniedzēji savā prasībā atsaucas uz to, ka ar apstrīdēto regulu tiek pārkāptas viņu cilvēktiesības, kuru starpā ir arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartā paredzētās pamattiesības (cilvēka cieņa, reliģiska ticība, tiesības iebilst, pamatojoties uz ticības brīvību, privātā dzīve un brīvība, personas dati, tiesības uz skaidri iztīktu piekrišanu jebkurai to apstrādei), līdz ar to regula viņus skar tieši un individuāli un **minēto tiesību kā cilvēka pamattiesību rakstura dēļ** viņiem ir tiesības celt Vispārējā tiesā prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta ceturtais daļas nozīmē, un Savienības tiesnešiem ir tieši uzlikts pienākums cilvēka pamattiesību pārkāpuma gadījumā pārbaudīt regulu tiesiskumu.

2. **Ar otro apelācijas sūdzības pamatu** tiek apgalvots, ka pārsūdzēto rīkojumu pieņēmusī Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka sestā prasītāja – advokāta *Christos Papatotiriou* pārstāvība tajā ir nepieņemama, jo “(..) sestais prasītājs **savai pārstāvībai** nav izmantojis advokāta, kas būtu trešā persona, pakalpojumus, bet ir rīkojies pats savā vārdā, pats parakstīdams prasības pieteikumu un izmantojams savu advokāta statusu, pamatojoties uz apliecināšanu dokumentu, kas minēts Reglamenta 51. panta 2. punktā (..)”, ir kļūdains *contra legem* interpretējusi Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 19. pantu un pārkāpusi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu un samērīguma principu, kā arī attiecīgās Savienības tiesību normas, kas pieņemtas tā nodrošināšanai.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/1157 (2019. gada 20. jūnijs) par Savienības pilsoņu personas apliecību un Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, izsniegto uzturēšanās dokumentu drošības uzlabošanu (OV 2019, L 188, 67. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 20. februārī iesniedza tribunal correctionnel de Bordeaux (Francija) – Procureur de la République/ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

(Lieta C-88/20)

(2020/C 161/47)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Pamatlietas puses

Prasītājs: Procureur de la République

Atbildētāji: ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pants, interpretējot to, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 7. protokola 4. pantu un ar to saistīto Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, nepieļauj vienlaicīgu kriminālprocesu un administratīvo procesu par vienu un to pašu likumpārkāpumu (telemārketingu) ar divām dažādām kvalifikācijām?
- 2) Ja atbilde ir apstiprinoša, kas nozīmē vienotu procesu par vienu nodarījumu, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. pantā, kurā ir nostiprināti noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principi, kas ir interpretēti, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas tiesības un brīvības un ar to saistītās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras pamattiesības, nav prasīts, lai vienota procesa kritēriji tiktu iepriekš noteikti, ņemot vērā pienākumu neizpildes smagumu?
- 3) Ja atbilde ir noliedzīga, kas nozīmē procesu kumulāciju, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. pantā, kurā ir nostiprināti noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principi, kas ir interpretēti, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas tiesības un brīvības un ar to saistītās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras pamattiesības, nav prasīts, lai šie vienlaicīgie kriminālprocesi un administratīvie procesi par vienu un to pašu likumpārkāpumu (telemārketingu) tiktu attiecināti tikai uz vissmagākajiem nodarījumiem un lai šajā gadījumā smaguma kritēriji tiktu iepriekš noteikti?